

kteráž bez ohledu na počet přítomných jest způsobilá se usnášeti, což v novém svolání musí býti podotčeno. Z toho následuje, že druhá valná hromada musí býti znova samostatně svolána a že není přípustno druhou valnou hromadu svolati již ve svolání první valné hromady, jak se stalo v projednávaném případě. Pro tento způsob svolání druhé valné hromady neposkytuje ustanovení § 16 stanov opory. Způsob, jak byla svolána druhá valná hromada podle vyhlášky v periodickém časopisu L. ze dne 7. června 1929, neodpovídá tudíž stanovám a nebyla proto tato druhá valná hromada způsobilá se usnášeti. Důsledkem toho právem rejstříkový soud nevyhověl opovědi zrušení a likvidace družstva.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu neshledav podminek § 16 nesp. říz.

Čís. 9438.

Příslušnost podle § 89 j. n.

Oprávnění k domicilování směnky lze uznati jen, bylo-li výslovně propůjčeno nebo lze-li z okolností na příslušnou vůli zcela jasně a nepochybně usuzovati.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1929, R I 932/29.)

Okresní soud v M. vydal proti žalované směnečný platební příkaz. Žalovaná namítla mimo jiné místní nepřislušnost, ježto bydlí v sídle okresního soudu v H. a ježto sporná směnka nebyla jí vyplněna aniž kdo byl splnomocněn k vyplnění směnečného blanketu »splatno v Ů.« a proto výstavce neoprávněně a bez vědomí a svolení žalované strany dodatek ten připsal. Soud první stolice zamítl námitku místní nepřislušnosti a ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Odvolací soud, vyhověv námitce nepřislušnosti, zrušil napadený rozsudek, a vyhradiv pravomoc, odkázal věc k novému jednání na příslušný okresní soud v H. Důvody: Podle § 89 a 93 druhý odstavec j. n. mohou osoby zavázané ze směnky býti majitelem směnky žalovány u soudu místa platebního. Tím jest podle § 3 čís. 7 směn. zákona místo uvedené u jména směnečníka, není-li na směnce udáno zvláštní místo platební. Podle § 6 směn. zákona může, stalo-li se doplnění této podstatné náležitosti bezprávně nebo proti úmluvě, býti namítnuto směnečnému věřiteli jen, když doplnění takového byl účasten anebo když nabývá směnky o tom věděl anebo vědět musil. Námitku místní nepřislušnosti opírá žalovaná o to, že dodatek na směnce »splatno v Ů. u výstavce« byl napsán žalobcem neoprávněně, bez vědomí a bez souhlasu žalované. Nesporno jest, že žalobce žádal dopisem ze dne 22. října 1928 na manželi žalované Františku P-ovi, který od něho objednal zboží asi za 5000 Kč jako první obchod, by mu, an nechtěl zboží beze všeho Františku P-ovi dodati, zaslal podepsanou směnku P-em a žalovanou, která by však u žalobce jen zůstala jako záruka za správné zaplacení a do oběhu by nepřišla, dále, že František P. proto zaslal žalobci směnku jím a žalovanou podepsanou a jen penízem 5000 Kč vyplněnou, jinak však nevyplněnou, z čehož zřejmo, že zejména dodatek

na směnce »splatno v Ú. u výstavce«, ježto šlo o krycí směnkou, která do jiných rukou nepřišla, vyplněn byl žalobcem samým. Prvý soudce zamítl námitku místní nepříslušnosti z důvodu, že, ana dle objednáciho lístku, faktury a dle spisu C 371/29 pohledávka žalobce za Františkem P-em byla splatnou a žalovatelnou v Ú., žalovaná podpisem směnky podrobila se týmž podmínkám co do splatnosti a že proto splatnost směnky v Ú. působí též proti ní, ana věděla a věděti musila, oč se jedná. S tímto názorem prvního soudu však nelze souhlasiti, neboť musilo by býti prokázáno, že řečený dodatek na směnce o místu platebním nestal se bez vědomí a proti vůli žalované. Okolnost, že podle objednáciho lístku, faktury a podle spisu C 371/29 pohledávka žalobce za Františkem P-em byla splatná a žalovatelná v Ú., jest pro tento spor nerozhodná, poněvadž k právnímu jednání, které bylo podkladem vydání směnky, nelze hleděti, neboť se směnečná žaloba zakládá jen na směnce, nikoliv na objednávce Františka P-a, od níž jest směnka odloučena. Musil by proto žalobce prokázati, že žalovaná s vyplněním směnky tak, jak se stalo, souhlasila. Že žalovaná souhlasila s tím, by platebním místem u směnky bylo Ú., žalobce neprokázal, ba ani ne tvrdil, a ani jeho dopis ze dne 22. října 1928 se o tom nezmiňuje a ani nebylo tvrzeno, tím méně dokázáno, že žalovaná o faktuře a o jejím obsahu věděla. Vzhledem k tomu, když nezjištěno, že žalovaná s doložkou o platebním místu v Ú. mlčky souhlasila a neprokázány ani okolnosti, z nichž by se na souhlas ten jinak dalo souditi, stalo se vyplnění žalobcem v tomto směru bezprávně a proti vůli žalované a nemůže proto dodatek ten žalovanou vázati. Následkem toho, poněvadž žalovaná má své bydliště v H., tedy mimo obvod okresního soudu v Ú., jest námitka místní nepříslušnosti důvodnou a bylo jí vyhověti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Žalobce odůvodňuje místní příslušnost dovolaného soudu ustanovením § 89 j. n., poněvadž směnka, z níž je žalováno, byla podle připojeného domicilu splatná v Ú. Jde tedy o to, zda doložka domicilu byla pro žalovanou závazná. Podle žaloby podepsala žalovaná směnečný blanket zároveň se svým manželem Františkem P-em jako spolu-přijatelka a byl blanket, jak nesporno, v době podpisu vyplněn jen směnečnou sumou 5.000 Kč. Odevzdala-li tedy žalovaná prostřednictvím svého manžela takto podepsaný blanket žalobci, zmocnila ho, by jej podle potřeby vyplnil na platnou směnkou, totiž, by dodatečně vepsal všechny dosud scházející podstatné náležitosti směnky. Podstatnou náležitostí směnky není však její domicilování, připojení místa platebního, které jest rozdílné od bydliště přijatelů, obsaženého v adrese směnky (§ 22 směn. zák., § 3 sm. zák.). Směnečné dluhy jsou dluhy výběrné, nikoli doručné, proto se místo plnění řídí zásadně místem dlužníka, nikoli věřitele (srv. Rouček, Nové československé právo směnečné bod 155). Jest proto pravidlem, že směnečník platí ve svém bydlišti a označení jiného od bydliště směnečnickova rozdílného místa platebního jest výjimkou, neboť směnečník má obvyčejně platební pro-

středky připravené ve svém bydlišti. Připojení domicilu jest tudíž protismluvním již tehdy, nebylo-li přejímateli směnky zvláště dovoleno, nikoli teprve tehdy, bylo-li výslovně zakázáno, oprávnění k domicilování směnky jest uznati jen, bylo-li výslovně propůjčeno nebo lze-li z okolností na příslušnou vůli zcela jasně a nepochybně usuzovati (srv. Grünhut, Wechselrecht I. str. 447). Toho u žalované není. Vše, co uvádí žalobce o vzniku a o účelu směnky, platilo by snad o druhém příjemci Františku P-ovi, s nímž žalobce vyjednával a jemuž také výhradně svědčil dopis ze dne 22. října 1928. Že žalovaná věděla o podrobnostech kupní smlouvy, zejména o podmínkách placení, nebylo tvrzeno a bylo věcí žalobcovou, by to tvrdil a dokázal. V první stolici nestala se ani zmínka o tom, že žalované její manžel neb žalobce sám vysvětlil, oč vlastně jde, anebo že se žalovaná jinak o tom dověděla. Nelze proto ani z okolností usuzovati, že žalovaná přistoupila na to, že má býti placeno v Ú., pokud se týče, že mlčky souhlasila s domicilováním směnky v tomto místě.

Čís. 9439.

Obchodní pomocníci (zákon ze dne 16. ledna 1910, čís. 20 ř. zák.).

Jistota složená obchodním pomocníkem nemůže býti předmětem úmluvy mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem nejen při dojednání služební smlouvy, nýbrž vůbec po dobu trvání služebního poměru až do jeho ukončení. Činí-li si zaměstnavatel proti zaměstnanci nároky na náhradu škody ze služebního poměru, jest zaměstnanec oprávněn žádati složení jistoty na soudě. Teprve při ukončení služebního poměru jsou dopuštěna mezi stranami ujednání, odporující v neprospěch zaměstnanců ustanovením § 40 zák.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1929, Rv I 1820/28.)

Žalobce byl zaměstnán u žalovaného družstva jako skladník. Před nastoupením služby složil jistotu 3.000 Kč. Ježto nebyla žalobci při skončení služebního poměru jistota vrácena, domáhal se žalobce na žalovaném družstvu, by byla jistota složena na soudě. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Důvody: Žalující strana opírá návrh na složení jistoty k soudu o ustanovení § 35 zák. o obch. pom. Pokud jde o námitku žalované strany, že byla oprávněna použití jistoty bez dalších soudních zákroků ke krytí schodku, zjistil soud, že předseda představenstva S. po tvrzeném zjištění schodku ve skladu svěřeném žalobci prohlásil, že jistota propadá ke krytí tohoto schodku, že žalobce nebyl propuštěn, že však byl vyzván, by složil novou jistotu, což neučinil, a že na toto sdělení žalobce neodpověděl, což pokládal svědek Antonín T. i ostatní za souhlas s použitím jistoty ke krytí schodku. Tato svědecká výpověď jest částečně podporována méně věrohodnou výpovědí svědka Antonína L-a, kterýžto svědek vypovídal nepřesvědčivě a zavdal příčinu svým chováním k pochybnostem o své nezaujatosti. Nepochybně však bylo zjištěno, že předseda představenstva žádal na žalobci, by svou jistotu poskytl na schodek ještě před tím, než služební poměr byl rozvázán. Ustanovení § 35 zák. o obch.